

SXEDIO.92

17.1.1942: Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΘΕΟΔΟΥΛΟΥ (ΤΖΑΚ) ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟ ΛΕΙΒΑΔΙ ΜΟΡΦΟΥ ΑΠΑΓΑΓΕΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΠΛΟΙΟ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΚΙΜΩΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

Στα πρώτα χρόνια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου πολλοί κύπριοι πρόσφεραν πραγματικά πολύ σημαντικές υπηρεσίες στην Ελλάδα και αλλαχού.

Πολλοί έπεσαν στα πεδία των μαχών Και η πατρίδα τους ανακήρυξε ήρωες. Άλλοι πάλι έδρασαν ως αεροπόροι και μετείχαν μάλιστα και στη διάρκεια των βομβαρδισμών εναντίον της Γερμανίας ενώ άλλοι προέβησαν σε πραγματικά αξιοθαύμαστες ενέργειες.

Ένας τέτοιος ήταν ο Ιάκωβος Θεοδούλου από το Νέο Λειβάδι Μόρφου, μέλος του Κυπριακού Συντάγματος.

Ο Θεοδούλου είχε μια πραγματικά μεγάλη περιπέτεια στην Ελλάδα μέχρι που έφυγε από εκεί με...γερμανικό πλοίο το οποίο απήγαγε και το μετέφερε έμπορτο με πολεμοφόδια στους συμμάχους στο Ισραήλ.

Ο Ιάκωβος ή Τζακ όπως τον αποκαλούσαν οι φίλοι του χαϊδευτικά, αφηγήθηκε την περιπέτειά του ύστερα από **40** χρόνια, το **1982** στον Παναγιώτη Παπαδημήτρη στην εφημερίδα "Αγών της Δευτέρας".

Η αφήγηση του δημοσιεύθηκε στις **5** Απριλίου του **1982**.

Η περιπέτειά του Θεοδούλου άρχισε λίγο μετά την κατάληψη της Θεσσαλονίκης στις **5** Απριλίου **1941** από τους Γερμανούς.

Ο Ιάκωβος βρέθηκε μαζί με τον αξιωματικό του Γκόρτον στη Λάρισα καθώς οι Γερμανοί προήλαυναν προς την Αθήνα.

Εγράψε η εφημερίδα για τη περιπέτεια του Θεοδούλου:

"Ο Θεοδούλου ξεκίνησε ένα πρωινό απο τη Λάρισα μαζί με άλλους και ένα αξιωματικό του, ονόματι Γκόρτον, για το Τύρναβο.

Στην πόλη παρατήρησε μεγάλη κινητοποίηση στρατού. Αξιωματικοί πηγαινοέρχονταν, Οι πολίτες έτρεχαν αλαφιασμένοι. Δεν του άρεσε αυτό και έσπευσε να ρωτήσει κάποιον αξιωματικό που φαινόταν κι αυτός ανήσυχος.

- Δεν τόμαθες. Η πόλη του Αγίου Δημητρίου, (Θεσσαλονίκη) έπεσε στα χέρια των Γερμανών. Οπου νάσαι οι Γερμανοί βρίσκονται στο Βόλο.

Το είπε στον αξιωματικό του και αυτός διέταξε αμέσως να συγκεντρωθούν οι άνδρες και να ετοιμασθούν για να αναχωρήσουν με το τραίνο για την Αθήνα.

Από αυτή τη στιγμή άρχισε ένα άγριο κυνηγητό που δεν έλεγε να σταματήσει με τους Γερμανούς να καταδιώκουν τις πολλές χιλιάδες κυπρίων και ελλαδιτών και άλλων που υποχωρούσαν..

Λέει ο Θεοδούλου:

" Πριν προλάβουμε να κινηθούμε έκαμαν την εμφάνιση τους τα γερμανικά αεροπλάνα. Ηταν τόσα πολλά, χίλια, δυο χιλιάδες, δεν θυμούμαι. Εκείνο που θυμούμαι είναι ότι καλύφτηκε ο ουρανός και σκέπαζαν τον ήλιο. Κινούνταν όπως τους Γερανοί. Μιλούνια. Ορμησαν εναντίον του σταθμού της Λαοσίσης και τον διέλυσαν με τις βόμβες τους.

Έτσι οι άνδρες ξεκίνησαν πεζή για τη Λαμία. Πριν φθάσουν εκεί όμως τους πρόλαβαν οι γερμανοί και μια μονάδα γύρω στους **2.000** άνδρες αναγκάστηκε να δώσει μάχη για να δώσει τη ευκαιρία στους άλλους να απομακρυνθούν. Απώλειες **35** νεκροί μεταξύ των οποίων και κύπριοι.

Προσθέτει ο Θεοδούλου:

"Μας είπαν να κατευθυνθούμε στον Πειραιά όπου θα έρχονταν πλοία το βράδυ για να μας παραλάβουν. Οι Γερμανοί όμως βομβάρδισαν και τα πλοία αυτά και διαταχθήκαμε να προχωρήσουμε προς το Ναύπλιο, γιατί θα έρχονταν άλλα εκεί. Στον Ισθμό της Κορίνθου νέα μάχη με τους Γερμανους που μας ακολουθούν. Στο Ναύπλιο είχαν έλθει επτά πλοία, αλλά τα βούλιαξαν και αυτά οι Γερμανοί.

Η νέα διαταγή για υποχώρηση καλούσε τους άνδρες να προχωρήσουν προς την Καλαμάτα για να τους παραλάβουν από εκεί πλοία που θα έφθαναν από την Κρήτη. Καταϊδρωμένοι και αποκαμωμένοι έφθασαν κάποτε στην Καλαμάτα και κατευθύνθηκαν στην ακτή. Κανένα πλοίο όμως δεν τους περίμενε. Χώρος άλλος για υποχώρηση δεν υπήρχε, και κινδύνευαν να πιαστούν σαν τον ποντικό στη φάκα.

Και αυτό που φοβούνταν δεν άργησε να συμβεί. Το δεύτερο βράδυ σαν βρίσκονταν στην ακτή έκαμαν την εμφάνιση τους τα γερμανικά αεροπλάνα από τη στεριά, ενώ από τη θάλασσα έκαμαν γερμανικά πλοία απειλούσαν να τους διαλύσουν.

Χώρος για υποχώρηση δεν υπήρχε και ο διοικητής προτίμησε αντί να σκοτωθούν οι άνδρες του να παραδοθούν. Διέταξε όλους να καταστρέψουν ό,τι είχαν, ακόμα και τα όπλα τους και να παραδοθούν στους Γερμανούς στρατιώτες που σε λίγο τους συγκέντρωσαν και τους τοποθέτησαν πάνω σε καμιόνια για την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την αιχμαλωσία στη Γερμανία.

Ήταν η **28η Απριλίου 1941**. Μια δραματική μέρα για τον Ιάκωβο Θεοδούλου και τους άλλους άνδρες του Κυπριακού Συτάγματος. Αλλά δεν υπήρχε άλλος τρόπος.

Οι Γερμανοί τους τοποθέτησαν στα βαγόνια όπως ατις σαρδέλλες και ξεκίνησαν για την Αθήνα.

Ο Τζακ όμως δεν το έβαζε κάτω. Δεν τον φορούσε ο τόπος και δεν χόνευε αυτό που συνέβαινε. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι θα περνούσε μέσα στα μπουντρούμια των γερμανικών φυλακών.

Προσπάθησε να πείσει μερικούς φίλους του να αποδράσουν, αλλά δεν βρήκε ανταπόκριση. Δεν μπορούσε να σκοτώσει τον μοναδικό γερμανό φρουρό που τους πρόσεχε στο βαγόνι, γιατί θα υπήρχαν αντίποινα για τους άλλους. Βρισκόταν σε δυο στενά.

Όμως ήταν αποφασισμένος και μια στιγμή που μερικοί αιχμάλωτοι πλησίασαν το γερμανό φρουρό βρήκε την ευκαιρία και το έσκασε. Πήδηξε με όλη τη δύναμη του από το βαγόνι και έπεσε μέσα στο σκοτάδι και κατρακύλισε στους θάμνους γύρω.

Το κατρακύλισμα κράτησε για μερικά λεπτά και κάποτε σταμάτησε. Σηκώθηκε. Στάθηκε στα πόδια του και άρχισε να ψαχουλεύει τον εαυτό του αν τραυματίστηκε. Για καλή του τύχη μωλωπίστηκε μόνο.

Μόνος μέσα στη ερημιά και το σκοτάδι κρύφτηκε κάπου μέχρι που ξημέρωσε. Προσανατολίστηκε και άρχισε να κινείται σαν αγρίμι προς το άγνωστο αλλά και τρομοκρατημένος γιατί φορούσε τα στρατιωτικά ρούχα. Ήθελε να βρει κάποιο σπίτι να εξασφαλίσει πολιτικά ρούχα. Πού όμως ήταν τα χωριά δεν ήξερε. Και αυτός περπατούσε αρκετή ώρα μέχρι που από από μακριά είδε μερικά σπίτια. Σιγά, σιγά, πλησίασε και έμαθε πως ήταν το χωριό Παναγίτσα. Ένας καλός άνθρωπος τον βοήθησε, του έδωσε πολιτικά ρούχα και ικανοποιημένος πια ξεκίνησε πεζός με προορισμό την Αθήνα.

Ο Τζακ τράβηξε για την Αθήνα μέσα στο άγνωστο και με τα πόδια προσπαθώντας να αποφεύγει και τους Γερμανούς που παραμόμευαν. Το γεγονός ότι μιλούσε ελληνικά τον βόλευε να παρουσιάζεται ως Ελλαδίτης.

Άλλο μέσο μεταφοράς δεν υπήρχε από τον ποδαρόδρομο, γιατί οι Γερμανοί είχαν επιτάξει κάθε μέσο.

Στο δρόμο γνωρίστηκε με ένα νεαρό στρατιώτη Φραγκούδη που καταγόταν από τη νήσο Κίμωλο. Είπε στον στρατιώτη το πρόβλημά του γιατί σαν θα έφθαναν στην Αθήνα δεν θα είχε μέρος για να μείνει. Ο στρατιώτης προθυμοποιήθηκε να τον πάει σπίτι της νύμφης του Μαρίας Κώστα.

Ήταν μια πολύ καλή προσφορά και τη δέχθηκε με ανακούφιση. Πήγε και έμεινε εκεί για τρεις μέχρι τέσσερις ημέρες. Όμως τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν. Μια μέρα σαν κυκλοφορούσε στο δρόμο επιστρέφοντας από κάποια μικροταβέρνα, είδε στο δρόμο μερικά φυλλάδια. Πήρε ένα και άρχισε να διαβάζει. Ελεγε ότι όσοι Έλληνες έκρυβαν στα σπίτια τους Αγγλους Στρατιώτες θα τουφεκίζονταν αμέσως και θα ανατινασσόταν και το σπίτι τους.

Ο Τζακ αποφάσισε να μη ξαναπάει στο σπίτι της

Μαρίας, του είχε προσφέρει φιλοξενία και φαγητό, αλλά δεν ήθελε να της δημιουργήσει και προβλήματα.

Επέστρεψε στην ταβέρνα χωρίς να γνωρίζει τι να κάνει και που να πάει. Διέταξε ένα τσίπουρο να πιει με την ελπίδα ότι κάτι θα σκεφόταν εν τω μεταξύ.

Συνέχισε:

Ενώ έπινα το τσίπουρο μου ήλθε ένας καπετάνιος, ο Καπετάν Χαρκιόπουλος. Δεν τον γνώριζα προσωπικά, αλλά είχα ακούσει προηγουμένως, που τον φώναζαν έτσι. Τον κάλεσα στο τραπέζι μου και τον κέρασα. Ηπιαμε το τσίπουρο, παραγγείλαμε δεύτερο και τρίτο. Ο κόσμος άρχισε να φεύγει και ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας μάζευε τις καρέκλες. Εμείς όμως συνεχίζαμε να πίνουμε. Δεν είχα που να πάω και δεν τολμούσα να σηκωθώ. Ήταν Ανοιξη, αλλά έξω το κρύο έτσουζε.

- Ωρα να πηγαίνουμε κι εμείς του είπε ο καπετάνιος, Που μένεις, τον ρώτησε.

- Πουθενά.

- Λέγε ρε φίλε, που μένεις να σε συνοδεύσω.

Ο Τζακ αποφάσισε ότι έπρεπε να πει στον Καπετάνιο την αλήθεια. Ο καπετάνιος τον κοίταζε συνοφρυωμένος και στο τέλος του είπε:

- Εγώ είμαι από την Κίμωλο. Το καράβι μου το έχουν επιτάξει οι Γερμανοί και μεταφέρω κάθε μέρα κόσμο εκεί, γιατί οι Γερμανοί θέλουν να τους απομακρύνουν στα νησιά. Θα σε πάρω εκεί. Εχω επτά αδελφές, θα πω ότι έχω ακόμα έναν αδελφό. Μη σκοτίζεται, ελα μαζί μου.

Ο Τζακ ανησυχούσε όμως. Πίστευε ότι ο Καπετάνιος επειδή είχε πιει ίσως να ξεχνούσε την άλλη μέρα τις υποσχέσεις του και του είπε ότι θα συναντιούνταν την άλλη μέρα. Χωρίστηκαν και ο καθένας πήγε το δρόμο του.

Λέγει:

"Πού να πήγαίνα όμως εγώ; Δεν είχα μέρος για να μείνω. Βρήκα μια εληιά, ακούμπησα στον κορμό της και καπνίζοντας ξημερώθηκα. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ από

το πολύ κρύο, αλλά ήξερα ότι αν κοιμόμουν θα πάγωνα και δεν θα ξυπνούσα την άλλη μέρα.

Κάποτε ξημέρωσε και ο Τζακ κατηφόρησε για το λιμάνι. Ήταν ακόμα πρωί, αλλά ο Χαρκιόπουλος του είπε να κρυφθεί στο αμπάρι και να κοιμηθεί μέχρι που θα ξεκινούσαν. Νυσταγμένος όπως ήταν ξάπλωσε, ο καπετάνιος τον έκρυψε με αρκετά ρούχα και αποκοιμήθηκε.

Εύπνησε από τις φωνές των Γερμανών που φώναζαν τα ονόματα όσων ήσαν πάνω στο πλοίο. Κάποτε τέλειωσαν και άκουσε τις μηχανές του πλοίου να ξεκινούν. Χάρηκε. Σε λίγο έφθανε ο Καπετάνιος και τον πληροφορούσε ότι πια δεν κινδύνευε γιατί στην Κίμωλο δεν είχαν πάει ακόμα οι Γερμανοί και ότι σκέφτονταν να την μετατρέψουν σε χώρο ανάπαυσης στρατιωτών τους.

Στην Κίμωλο ο καπετάν Χαρκιόπουλος τον παρουσίασε σαν Κρητικό που θα έμενε για λίγο στο χωριό και αργότερα θα έφευγε σαν θα ξεκαθάριζε η κατάσταση.

Έμεινε στο σπίτι του Χαρκιόπουλου για τέσσερις μέρες, αλλά δεν αισθανόταν καλά. Στο σπίτι έμεναν οι επτά αδελφές του και το γνώριζε ότι κάποτε θα υπήρχαν παρεξηγήσεις. Ήθελε να φύγει, αλλά πού να πάει;

Ενώ καθόταν κάποια μέρα στο καφενείο και σκεφτόταν την μοίρα του τον πλησίασε μια μικρή, του είπε ότι ήταν η ευθυμία, η κόρη του Παπαγεωργίου και ότι τον ήθελε ο πατέρας της.

Αναρωτήθηκε τι τον ήθελε ο Παπάς του χωριού, ένας φίλος του τον προέτρεψε να πάει να δει τον Παπά. Ο Παπάς του είπε ότι είχε δυο γιους που έλειπαν στο εξωτερικό και δεν γνώριζε που είχαν καταλήξει και τον κάλεσε να μένει στο σπίτι του.

"Αποφάσισα τότε", λέει ο Τζακ, "να πω την αλήθεια. Του είπα ότι ήμουν Κύπριος και όχι Κρητικός και ότι αισθανόμουν σαν μέσα στο Πέλαγος".

Ο Παπάς του πρόσφερε ένα σπιτάκι μέσα στο κάστρο της Κιμώλου, όπου τελικά έμεινε για έντεκα

μήνες. Γνώρισε όλους τους κατοίκους και το μυστικό του άρχισε να διαρρέει.

Κάποτε έφθασαν και οι Γερμανοί και κατέλαβαν και τον αστυνομικό σταθμο του νησιού. Δεν έβλαπταν όμως κανένα και το νησάκι μετατράπηκε σε χώρο αναπαύσεως των Γερμανών στρατιωτών.

Από το σπίτι του που είχε θέα προς το μικρό λιμανάκι της Ψάθης, ο Τζακ παρατήρησε ότι κάθε Δευτέρα και Πέμπτη έφθανε το ίδιο αντιτορπιλικό σκάφος που αναχωρούσε στις **11** το βράδυ με προορισμό τις ακτές της Αφρικής. Ρώτησε και έμαθε ότι το πλοίο μετέφερε πολεμικό υλικό στον στρατηγό Ρόμμελ που πελεμούσε τους συμμάχους εκεί. Φρόντισε ακόμα να μάθει πόσο ήταν το πλήρωμά του. Μόνο πέντε άτομα, δυο Γερμανοί και τρεις Έλληνες.

Κάθε Δευτέρα και Πέμπτη η ίδια ιστορία. Το πλοίο έφθανε το πρωί στο λιμανάκι της Ψάθης. Οι στρατιώτες έβγαιναν στην στεριά, κανόνιζαν τα σχετικά έγγραφα διακίνησης του σκάφους και αναχωρούσαν στις **11** το βράδυ. Και η ιστορία επαναλαμβόταν για αρκετό καιρό.

Ο Τζακ άρχισε να καταστρώνει σχέδια. Αυτό το πλοίο έπρεπε να σταματήσει να μεταφέρει πολεμοφόδια στον εχθρό. Πώς όμως;

Στις **17** Ιανουαρίου **1942** ο Τζακ πήρε τη μεγάλη απόφαση, σαν έφθασε το πλοίο στο λιμάνι και οι Γερμανοί πήγαν για την άδεια απόπλευσης, κάθισε στο παραλιακό κέντρο για ένα καφέ.

Σε λίγο εμφανίστηκαν και οι δυο Γερμανοί συνοδοί του αντιτορπιλικού, τους φώναξε να τους κεράσει καφέ. Δέχθηκαν πρόθυμα την προσφορά. Εφυγαν και συνέχισαν το δρόμο τους στο χωριό.

Ο Τζακ τους ακολούθησε και σε λίγο, πριν φθάσουν οι Γερμανοί στο άλλο καφενείο του χωριού τους ξαναφώναξε και τους κέρασε από ένα τσίπουρο.

Φίλεψαν. Μίλησαν για λίγο και τους πρότεινε να πάνε μια βόλτα. Τους είπε ότι είχαν ακόμα καιρό μέχρι να αποπλεύσουν. Τους συνόδευσε μέχρι το σπίτι που έμενε. Τους πήρε στο σπίτι και ξαφνικά τους

ανήγγειλε: Σήμερα έχω τα γενέθλιά μου, είναι η καλύτερη μέρα της ζωής μου. Θα μείνετε μαζί μας να διασκεδάσουμε και να χορέψουμε.

Ταυτόχρονα ο Τζακ έστειλε ένα μικρό να φωνάξει τους βιολάρηδες και στρώθηκαν στο γλέντι. Ολοι χόρευαν και τραγουδούσαν. Και οι Γερμανοί φαίνονταν ότι διασκεδάζαν.

Υστερα από αρκετή ώρα φώναξε τον ένα από τους τρεις Έλληνες που συνόδευαν τους δυο Γερμανούς και αποτελούσαν το πλήρωμα του σκάφους. Τον έλεγαν Γεώργιο Ντούσκο.

- Καπετάν Ντούσκο, είσαι Έλληνας;

Εαφνιάστηκε ο Καπετάνιος.

- Είσαι Έλληνας, αγαπάς την πατρίδα σου;

- Αμέ, του απαντά εκείνος.

- Δεν μου λες αυτό το καράβι πάει μέχρι την Αλεξάνδρεια;

- Αυτό είναι θεριό ανήμερο. Μέχρι τον Καναδά πάει όχι μέχρι την Αλεξάνδρεια.

- Καπετάνιο μιλούμε σοβαρά. Απόψε αυτό το καράβι πρέπει να πάει στην Αλεξάνδρεια. Άκουσε με. Εγώ είμαι Έλληνας Κύπριος. Ηρθα εδώ στην Ελλάδα να πολεμήσω τους Γερμανούς. Ατυχία, αλλά τώρα μας δίνεται η ευκαιρία. Θα ρθείς μαζί μου;

- Εντάξει θα γίνει. Εδώσαν τα χέρια.

Ο Τζακ φώναξε στη συνέχεια τους άλλους δυο Έλληνες που αποτελούσαν το πλήρωμα του σκάφους, τον Τάσο Ταλίδη και τον Αντώνη Αφεντιάκη που ήσαν μηχανικοί του πλοίου. Τους έψησε και αυτούς. Συμφώνησαν ότι το αντιτορπιλικό δεν έπρεπε να φθάσει στον προορισμό του, αλλά στην Αλεξάνδρεια που βρίσκονταν οι σύμμαχοι.

- Τα άλλα είναι δική μου δουλειά τους διαβεβαίωσε ο Τζακ.

Γύρισαν στο τραπέζι. Οι Γερμανοί χόρευαν και τραγουδούσαν. Ο Τζακ στρώθηκε να εφαμόσει το σχέδιο του. Είχε και άλλους μαζί του τώρα.

Εγερνε συνεχώς κρασί και τσίπουρο στα ποτήρια

των Γερμανών ενώ παράλληλα έρριχνε στα ποτήρια τους και λίγη στάχτη από το τσιγάρο του. Μέχρι τις **10** το βράδυ μιά ώρα πριν αναχωρήσει το πλοίο ήσαν σκνίπα στο μεθύσι.

Χρειάστηκαν να τους μεταφέρουν στο πλοίο στα χέρια. Τους ανέβασαν στις καμπίνες τους αναίσθητους σχεδόν. Πριν κλειδώσει την πόρτα της καμπίνας τους ο Τζακ πήρε και ένα πιστόλι από τη ζώνη του Γερμανού.

Από Καράβια δεν είχε ιδέα αλλά ήταν καλός αρχηγός. Αμέσως οι άλλοι σάστησαν. Δεν ήξεραν πως να αντιδράσουν, Ο Τζακ φώναξε:

- Παιδιά τις μηχανές, σαλπάρουμε. Ντούσκο τις άγκυρες. Φεύγουμε. Πλησιάζει η ώρα και θα μας πάρουν χαμπάρι οι άλλοι Γερμανοί.

Πρώτη σκέψη ήταν να απαλλαγούν από τους δυο Γερμανούς που σε λίγο θα ξυπνούσαν. Το ταξίδι θα κρατούσε **30** ώρες. Πήγαν στις καμπίνες τους. Κοιμόντουσαν αναίσθητοι. Τους πήραν χέρια- πόδια και όπως δεν αντιλαμβάνονταν τι τους γινόταν τους έρριψαν στη θάλασσα.

Ο Τζακ ρώτησε τους άλλους Έλληνες που ήταν το επικίνδυνο σημείο της όλης διαδρομής. Του είπαν ότι ήταν μεταξύ της Κρήτης και της Κάσου. Η Κρήτη είχε στο μεταξύ πέσει στα χέρια των Γερμανών.

Τους συμβούλευσε να βιασθούν, αλλά και να διευθετήσουν όπως το καράβι περάσει από τα στενά στις **1** τα μέσανυκτα, να σβήσουν τα φώτα και τις μηχανές και να κινούνται με τα πανιά. Οι τρεις ελλαδίτες υπάκουαν στις διαταγές του χωρίς αντιρρήσεις.

Σαν άρχισε να γλυκοχαράζει μόλις και έβλεπαν τις μύτες του Ψηλορείτη της Κρήτης, στο βάθος του ορίζοντα. Οι Γερμανοί ούτε που αντιλήφθηκαν τίποτα.

Ομως άλλα υπολόγιζαν και αλλοιώς ήρθαν τα πράγματα, Μόλις ξανοίχθηκαν στο πέλαγος τους έπιασε καταιγίδα και ισχυροί άνεμοι. Χάλασε και η πυξίδα τους και αντί στην Αλεξάνδρεια σε **30** ώρες έφθασαν στις ακτές του Ισραήλ μετά από ένα κοπιώδες ταξίδι εξήμιση ημερών. Εημέρωνε η **23η** Ιανουαρίου του **1942**.

Αρχισαν να πανηγυρίζουν. Επιτέλους το είχαν κατορθώσει.

Οι πανηγυρισμοί όμως δεν κράτησαν για πολύ. Εμφανικά τους κύκλωσαν τα συμμαχικά πλοία και τους οδήγησαν στο λιμάνι.

Τους συνέλαβαν και τους έκλεισαν σε ξεχωριστά κελιά, Πανηγύρζαν διότι ένα γερανικό πλοίο έπεσε στα χέρια τους χάνοντας το δρόμο. Δεν πίστευαν ότι αυτοί είχαν απαγάγει το σκάφος.

Μάταια ο Τζακ επαναλάμβανε ότι ήταν ο Ιάκωβος Θεοδούλου από το Λειβάδι της Πάφου και ότι ήταν ο στρατιώτης **CY1104**.

Του είπαν ότι ο Θεοδούλου ήταν αγνοούμενος και ότι τον είχε σκοτώσει και γι'αυτό γνώριζε τον αριθμό του. Κάθε μέρα ανάκριση. Κανένας δεν τους πίστευε. Την **13η** ημέρα και αφού εν τω μεταξύ οι Άγγλοι έστειλαν σήμα στην Κύπρο και εξασφάλισαν μια φωτογραφία του τον πλησίασε ο διοικητής των φυλακών.

- Τώρα δεν είσαι Γερμανός. Είσαι ένας από μας.

Έτσι ο Τζακ έμαθε ότι το πλοίο **2,000** τόννων μετέφερε **1.550** τόνους πολεμικού υλικού, κυρίως βόμβες.

Ο διοικητής του τον συγχάρηκε και τον έστειλε στο Κάιρο με άδεια δύο μηνών για ανάπαυση. Τους Έλληνες τους έστειλε σε άλλες μονάδες.

Όμως για τον Τζακ υπήρχε συνέχεια. Κάποτε τέλειωνε η άδεια του και τον έστειλαν και πάλι στο μέτωπο, στο Τομπρούκ και το Ελ Αλαμείν.

Σε κανένα δεν είπε τίποτε για το κατόρθωμά του. Όμως οι Άγγλοι ήσαν τυπικοί και σ' αυτά τα πράγματα, τα μηνύματα στάληκαν από το ένα αρχηγείο στο άλλο και κάποτε έφθανε στο διοικητή του Τζακ ένα μήνυμα ότι στη μονάδα του Μέϊτζορ Ράϊτ υπήρχε ένας κύπριος ήρωας και ότι θα τον παρασημοφορούσε ο Ταξίαρχος που θαρχόταν στη μονάδα για τον σκοπό αυτό.

Σε λίγες ώρες έφθανε ο Ταξίαρχος και του απένειμε το μετάλλιο των εξαιρέτων πράξεων για την

όλη προσφορά του. Επειδή όμως βρισκόταν ακόμα στο μέτωπο του κρέμασε στο λαιμό μόνο την κορδέλλα. Το μετάλλιο που αποτελούσε την ανώτατη τιμητική διάκριση για προσφορά στον πόλεμο σε στρατιώτη του απονεμήθηκε πολύ αργότερα σαν γύρισε στην Κύπρο, στο στρατόπεδο Πολεμιδίων.

Ήταν μια ξεχωριστή τελετή στην παρουσία του Τοποτηρητή του Αρχιεπισκοπικού Θρόνου Μητροπολίτη Πάφου, Λεοντίου. Το μετάλλιο του το απένειμε ο Κυβερνήτης της Κύπρου".